# Φως Ιλαρόν

*Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 4ο, φ. 48. Σεπτέμβριος 2016*


## Παρακαλούμε, δώστε το στα παιδιά σας να το διαβάσουν...

Αυτό το τεύχος, αφού το διαβάσετε, σας παρακαλούμε να το δώσετε στα παιδιά σας ή στα εγγόνια σας (αν είναι κάπως μεγάλα) με την παράκληση να το διαβάσουν κι εκείνα.

Εδώ είναι γραμμένα κάποια πράγματα, που με αγάπη, σεβασμό και πόνο ψυχής θέλουμε να πούμε στα παιδιά και τους έφηβους της κοινωνίας μας, αγόρια και κορίτσια, απ' όπου κι αν κατάγονται, ό,τι κι αν πιστεύουν, ό,τι κι αν ζητούν.

Έχουμε πολλά ακόμη να σας πούμε, αγαπημένα μας παιδιά, αλλά σκεφτήκαμε να περιοριστούμε σ' αυτό που θεωρούμε πιο βασικό. Αν θέλετε, απευθυνθείτε σε μας ή στον ιερέα της ενορίας σας, μιλήστε του για τους προβληματισμούς και τις αντιρρήσεις σας και συζητήστε μαζί του. Ίσως ακούσετε **κάτι που θ' αλλάξει τη ζωή σας προς το καλύτερο** και θα σας βοηθήσει ν' αντιμετωπίσετε τις δυσκολίες που σας περικυκλώνουν και να τις ξεπεράσετε και τώρα και πάντα.

### Λουλούδια στο βρόμικο τσιμεντένιο κόσμο

Στο σύγχρονο παγκόσμιο χωριό, πολλές φορές είσαι ένας άγνωστος, χαμένος σ' ένα ανώνυμο, απρόσωπο πλήθος. Ένα πλήθος που δε νοιάζεται για σένα κι εσύ δεν το αγαπάς, δε βλέπεις καν ανθρώπους μέσα σ' αυτό, είναι απλά ένα πλήθος.

Βέβαια, όλο και περισσότεροι προσπαθούν να ξεφύγουν απ' αυτή την ανωνυμία, ζώντας περισσότερο στις διευθύνσεις τους στο Facebook παρά στον αληθινό κόσμο - και σιγά σιγά, από μικρή ηλικία, *χάνουν* τον αληθινό κόσμο, με πολύ άσχημες συνέπειες.

Κι όμως μέσα στο τσιμέντο, κάτω απ' τις στρώσεις της βρομιάς, ανάμεσα στα σκουπίδια και στα γκρίζα κτίρια, ανθίζουν και λουλούδια **- ανθρώπινα ορθόδοξα λουλούδια. Άγιοι.** Μικροί άγιοι, μικροί ήλιοι, ή μεγάλοι θαυματουργοί άγιοι, μεγάλοι ήλιοι. Και δεν εννοούμε άγιοι που έζησαν πριν αιώνες και που η λαϊκή ευσέβεια (όπως ίσως πιστεύεις) τους έντυσε με το μανδύα του «θαυματουργού» χτίζοντάς τους προσκυνήματα, όπου συσσωρεύονται από ανάγκη (και αφέλεια ή αμάθεια) οι πιστοί. Εννοούμε **άγιοι που έζησαν στην εποχή μας** και που ήταν θαυματουργοί ενώ ακόμα ζούσαν στη γη.

Μέσα στην τσιμεντούπολη, στην τερατούπολη, με τους βρόμικους δρόμους, το βρόμικο φαΐ, τις βρόμικες ζωές, τα βρόμικα μυαλά, τις βρόμικες καρδιές, ανθίζουν και άγιοι - και σε περιμένουν να τους γνωρίσεις και να γνωρίσεις μαζί τους την Πηγή της αγιότητας. Κάποιοι απ' αυτούς ζουν ακόμη - ίσως είναι άνθρωποι της ηλικίας σου - και θα 'ναι πολύ σημαντικό για σένα να τους αναζητήσεις· θ' αλλάξει η ζωή σου· και δε θα 'ναι για σένα ήττα ή υποχώρηση, αλλά η μεγαλύτερη νίκη και η αρχή μιας αλλιώτικης, πραγματικά ποιοτικής ζωής. **Α, ίσως έχει σημασία κι αυτό, θα είναι μια ζωή με αγώνα, όχι νιρβάνα.**

Εννοούμε φυσικά ορθόδοξους χριστιανούς, άγνωστους και ταπεινούς, όχι μέλη προτεσταντικών ομάδων και αιρέσεων που ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια ψαρεύοντας ανθρώπους που έχουν χάσει τις ρίζες τους και περιπλανώνται χωρίς να ξέρουν τι ψάχνουν… Εννοούμε ορθόδοξους χριστιανούς, που ξέρουν πολύ καλά τι ψάχνουν και πώς να το βρουν. Ψάχνουν το Χριστό (αυτή είναι η Πηγή της αγιότητάς τους) και Τον βρίσκουν μέσα στην εκκλησία, όπως οι πρόγονοί τους, όπως οι άγιοί τους (οι άγιοί μας, οι άγιοι των προγόνων σου) εδώ και πολλούς αιώνες.

### Ο κόσμος γίνεται διαφορετικός…

...όταν ξέρεις την ιστορία των αγίων. Όταν ξέρεις κάτι (ή πολλά) για τη ζωή του αγίου Χαραλάμπους, του αγίου Γεωργίου, του αγίου Δημητρίου, της αγίας Μαρίνας, της αγίας Ειρήνης, της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας, της αγίας Μακρίνας, των Τριών Ιεραρχών, των αγίων Αναργύρων, των νεομαρτύρων...

Των αγίων που υπάρχουν τα ονόματά τους στην οικογένειά σου, των αγίων της ενορίας σου, της πόλης σου, της συνοικίας σου, των αγίων που γιορτάζουν σήμερα ή αύριο...

Τότε ο κόσμος γίνεται διαφορετικός. Κάτω από το γκρίζο χρώμα του, αστράφτει σαν διαμάντι η χάρη του Θεού και αλλάζει τα πάντα. Η ζωή έχει νόημα, ο κόσμος έχει νόημα, ο διπλανός μας δεν είναι ξένος, αλλά μέλος της μεγάλης οικογένειας που λέγεται Σώμα Χριστού. Κι αν δεν είναι χριστιανός, είναι ευθύνη μου και ευθύνη όλων μας να μάθει για το Χριστό, την Παναγία και τους αγίους και να γίνει, *αν* θέλει, κι εκείνος μέλος του Σώματος του Χριστού, μέλος μου, μέλος σου, μέλος μας.

Ο κόσμος και η ζωή αλλάζουν, ο νους, η καρδιά, η ιστορία της ανθρωπότητας, η πατρίδα μας, η ιστορία μας, το μέλλον μας, η νεολαία μας, όλα αλλάζουν, όταν ξέρουμε ποιος είναι ο άγιος Ραφαήλ, ο άγιος Εφραίμ της Νέας Μάκρης, ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, ο άγιος Νεκτάριος, ο άγιος Πορφύριος, ο άγιος Παΐσιος, ο άγιος Λουκάς ο Ιατρός, ο γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ, ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, ο γέροντας Γεώργιος Καλτσίου, ο γέροντας Ιουστίνος Πίρβου, η οσία Ματρώνα της Μόσχας, η αγία Ματρώνα της Χίου, η αγία Ξένη της Πετρούπολης, η αγία Ειρήνη Χρυσοβαλάντου, η αγία Μεθοδία της Κιμώλου, οι άγιοι της αφρικανικής ερήμου, οι άγιοι της Ρωσίας, της Σερβίας, της Συρίας, της χώρας μας, της περιοχής μας...

Ξέροντας τι έζησαν, τι πέρασαν, τι πάλεψαν, τι χάρηκαν, πώς πήραν θεία βοήθεια αυτοί οι άγιοι, όλα αλλάζουν. Μπορούμε να το παλέψουμε, να αντέξουμε και να παλέψουμε τους εχθρούς, τον κακό εαυτό μας, τον εγωισμό μας, τους εχθρούς των παιδιών μας, τους εχθρούς της πατρίδας μας, το μεγάλο εχθρό όλων μας, το διάβολο. **Να παλέψουμε χριστιανικά, όχι με μίσος, αλλά με κουράγιο και αγάπη.** Διότι η αγάπη θέλει κουράγιο, υπομονή, αρετή και τόλμη. Διότι η αγάπη είναι η αληθινή ελευθερία. Και η αγάπη είναι ο Χριστός.

**Γιατί να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός;**

Το ερώτημα δεν αφορά μόνο στους αλλόθρησκους, αλλά και σε όλους τους βαφτισμένους ορθόδοξους χριστιανούς, που παλαντζάρουν ανάμεσα στην αμφιβολία και την απιστία, καθώς και τους χιλιάδες συμπατριώτες μας, που συνειδητά έχουν αρνηθεί το ορθόδοξο βάφτισμα, που τους πρόσφεραν κάποτε οι γονείς τους, κι έχουν διαγράψει τον εαυτό τους από μέλος της Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα τώρα πολεμούν κιόλας την Εκκλησία και τη χριστιανική πίστη ή τη διασκευάζουν τροποποιώντας την «κατά τις απόψεις τους». Επίσης, το ερώτημα αφορά και τους λεγόμενους «χριστιανούς της ταυτότητας» (αν και τώρα ούτε η ταυτότητα γράφει κάτι τέτοιο), δηλ. εκείνους που τυπικά είναι χριστιανοί, αλλά στη ζωή τους δε σκέφτονται ποτέ το Χριστό, εκτός αν είναι να Τον βλαστημήσουν (και τότε ακόμα δε σκέφτονται), ούτε πάνε στην εκκλησία (εκτός για κανένα μνημόσυνο), ούτε προσεύχονται και φυσικά για νηστεία ή εξομολόγηση ούτε λόγος…

Όλους αυτούς δεν τους κρίνουμε, απλώς επισημαίνουμε ότι τους αφορά το ερώτημα «γιατί να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός;».

Ένας λόγος λοιπόν, για να θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός, είναι ότι η Ορθοδοξία είναι η μόνη θρησκεία, που διδάσκει ένα Θεό, ο οποίος έγινε άνθρωπος και άφησε τους ανθρώπους να τον βασανίσουν και να τον σκοτώσουν φρικτά, για να δώσει σε όλους τους ανθρώπους – ακόμα και στους βασανιστές Του – τη δυνατότητα να Τον γνωρίσουν, να Τον πλησιάσουν, να ενωθούν μαζί Του και να σωθούν στην αιωνιότητα.

Έγινε άνθρωπος και πέθανε ως άνθρωπος, για να καλέσει κοντά Του την ανθρωπότητα, που βασανιζόταν από το κακό, το θάνατο και το διάβολο, να την ενώσει σε ένα σώμα (την Εκκλησία*) και να της δώσει τη δυνατότητα απελευθέρωσης και αθανασίας. Το έκανε μάλιστα έτσι, *με το να πεθάνει* – αντί να επέμβει δυναμικά, ως παντοδύναμος, και να συντρίψει τους αμαρτωλούς – για να Τον πλησιάσει όποιος θέλει, ελεύθερα, χωρίς να επιβάλει σε κανένα να Τον πιστεύει και να Τον λατρεύει.

---

*Εκκλησία σημαίνει συγκέντρωση, συνάντηση (π.χ. η «εκκλησία του δήμου» στην αρχαία Αθήνα, που ήταν η συνέλευση των πολιτών). Στο χριστιανισμό «Εκκλησία» λέμε το σύνολο των χριστιανών (όχι όμως των αιρετικών, αφού οι ίδιοι αρνούνται ότι ανήκουν σ' αυτή την Εκκλησία), με τις μεταξύ τους σχέσεις. Ο Χριστός είναι «η κεφαλή» της Εκκλησίας, που φροντίζει και υπερασπίζεται «τα μέλη», δηλ. όλους τους χριστιανούς – με αυτή την έννοια και ο απόστολος Παύλος γράφει ότι ο άντρας είναι «κεφαλή της γυναίκας», επειδή «η κεφαλή φροντίζει και τρέφει το σώμα της» κι όχι με την έννοια της εξουσίας (επιστολή του Παύλου προς Εφεσίους, κεφ. 5, στίχ. 28-29).

Εκκλησία λοιπόν δεν είναι το κτήριο, όπου γίνονται οι χριστιανικές τελετές (λειτουργίες κ.τ.λ.). Αυτό ονομάζεται «ναός». Επειδή όμως οι χριστιανοί (δηλ. η Εκκλησία) συγκεντρωνόμαστε στο ναό, έχει επικρατήσει οι ναοί να ονομάζονται «εκκλησίες» (=συγκεντρώσεις).

Και το έκανε από καθαρή και ανιδιοτελή αγάπη, χωρίς ο ίδιος να έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα.

Μετά απ' αυτό, νομίζω πως είναι φανερό ότι η οργισμένη διαμαρτυρία των ανθρώπων «γιατί υπάρχει το κακό και ο θάνατος στον κόσμο» έχει πάρει την απάντησή της. Το κακό και ο θάνατος έχουν νικηθεί κατά κράτος από το Θεό που έγινε άνθρωπος. Μόνο που

Εκείνος προσκαλεί τον καθένα μας να πάρει μερίδιο απ' αυτή τη νίκη με το να γίνει μέλος του πανανθρώπινου Σώματος του Χριστού, της Ορθόδοξης Εκκλησίας, εκεί που ο άνθρωπος γίνεται άγιος και ζει αιώνια ενωμένος όχι μόνο με το Θεό, αλλά και με τους συνανθρώπους του και με τους αγγέλους και ακόμη και με όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας.

Το κακό και ο θάνατος συνεχίζουν να υπάρχουν και να έχουν δύναμη (όχι όμως ενάντια στους αληθινούς χριστιανούς), επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι αρνούμαστε αυτή την πρόσκληση. Όποιος τη δέχεται, μπαίνει στην αφετηρία για ένα δρόμο ανηφορικό μεν, αλλά γεμάτο Φως, Αγάπη και Χαρά – γεμάτο Χριστό.

Μόνο που, όποιος δεχτεί την πρόσκληση, πρέπει ν' αρνηθεί τον εγωισμό του και τις εγωιστικές νίκες και χαρές που είχε ώς τώρα, το παράνομο κέρδος, την κακία, τις αμαρτίες του κι ένα σωρό άλλα που τον κρατάνε υποχείριο του κακού και του θανάτου. Ν' αρνηθεί ακόμα και την υποτιθέμενη «καλοσύνη» του και να την αντικαταστήσει με μια άλλη ιδιότητα: τη συγχώρηση (ακόμα και εκείνων που, με ανθρώπινα κριτήρια, «δεν αξίζουν» συγχώρηση). Κι όλα αυτά χρειάζονται αγώνα και στην αρχή πονάνε. Γι' αυτό, λίγοι δέχονται την πρόσκληση.

Εκείνοι που, ενώ κάποτε βαφτίστηκαν χριστιανοί, τώρα απορρίπτουν το βάφτισμά τους ή αμφιβάλλουν αν έπρεπε να τους έχουν βαφτίσει (και μάλιστα «χωρίς να τους ρωτήσουν» – το επόμενο βήμα είναι ότι πολλοί αγανακτούν γιατί τους γέννησαν χωρίς να τους ρωτήσουν, αφού καμιά αληθινή χαρά δε βρίσκουν στον κόσμο**), **αγνοούν μερικά βασικά πράγματα για την Ορθοδοξία.** Σ' αυτό δεν φταίνε μόνο «οι παπάδες», αλλά και ο καθένας από μας, γιατί σήμερα ακόμη και μέσω Ίντερνετ μπορείς (εκτός από σαβούρα) να βρεις και να μάθεις και μερικά σοβαρά πράγματα.

Αγνοούν ότι σκοπός του χριστιανικού ηθικού αγώνα δεν είναι η αποφυγή αμαρτωλών πράξεων (αφήνοντας την ψυχή να βράζει από καταπιεσμένες επιθυμίες, που γεννούν παθολογικές καταστάσεις και κάποτε εκρήγνυνται), αλλά η «νέκρωση των παθών», δηλαδή των εξαρτήσεων που, ριζωμένες στα βάθη της ψυχοσωματικής μας ύπαρξης, εμποδίζουν τον άνθρωπο ν' ανοιχτεί με αγάπη προς το Θεό, το συνάνθρωπο και τα άλλα πλάσματα της δημιουργίας. Στην πραγματικότητα, η «νέκρωση» αυτή δεν είναι ακρωτηριασμός της ανθρώπινης προσωπικότητας, αλλά μεταμόρφωση των ψυχοσωματικών δυνάμεων από εμπαθείς σε απαθείς, δηλαδή σε δυνάμεις που προωθούν την αγάπη προς τον άλλο (Θεό, συνάνθρωπο, άλλα όντα) αντί να συστρέφουν τον άνθρωπο προς τον εαυτό του.

Ότι το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα δεν είναι κάποια «μετά θάνατον» ανταμοιβή, έναντι της ασκητικής στέρησης κάθε απόλαυσης στην παρούσα ζωή (πράγμα εξαιρετικά ύποπτο, αφού έτσι «η Εκκλησία σου πουλάει κάτι, που δε μπορείς να το ελέγξεις παρά μόνο μετά το θάνατό σου»), αλλά η εδώ και τώρα μεταβολή του ανθρώπου σε θείο ον, που μπορεί να συμβεί στον καθένα – με προσπάθεια φυσικά – και να επαληθευτεί άμεσα με έρευνα στους γνωστούς ζώντες αγίους κάθε γενιάς.

Ότι χαρακτηριστικό αυτού του αγώνα δεν είναι η πειθήνια αποδοχή κάποιων αυθαίρετων κατασκευασμένων «δογμάτων», άνωθεν επιβαλλόμενων με τη βία ή την προπαγάνδα, όπως συνέβη στη μεσαιωνική δύση, αλλά η άμεση γνώση του Θεού, συσσωρευμένη μέσα στους αιώνες και ελεγμένη τόσο προσεχτικά, όσο η γνώση σε κάθε άλλο τομέα, όσο κάθε επιστήμη ελέγχει τη γνώση που απο-

---

**Ο νηπιοβαπτισμός, στην πραγματικότητα, δεν αποτελεί καινοτομία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Όλες οι οικογένειες, σε όλες τις κοινωνίες, τις θρησκείες και τους πολιτισμούς, όλων των εποχών, κατά κανόνα μεγαλώνουν τα παιδιά τους μεταδίδοντάς τους, από τη γέννησή τους, τις αξίες και τις πεποιθήσεις των γονιών τους. Αν είσαι οικολόγος, θέλεις να γίνουν τα παιδιά σου οικολόγοι και αυτό φροντίζεις να συμβεί, όχι επειδή είσαι εγωιστής και καταπιεστής, αλλά επειδή το θεωρείς σωστό και σημαντικό. Το ίδιο αν είσαι πολιτικοποιημένος, κοινωνικά ευαισθητοποιημένος, ειρηνιστής ή αριβίστας, ανάλγητος επιχειρηματίας, μέλος οποιασδήποτε θρησκείας, ακόμη και αγνωστικιστής ή άθεος. Αν δεν πεις τίποτα στα παιδιά σου για το Θεό, και πάλι τους έχεις μεταδώσει μια οπτική για τον κόσμο και μια στάση ζωής: χωρίς Θεό.

Ακόμη κι αν δεν τους μεταδίδεις με λόγια τις αξίες και τις πεποιθήσεις σου, το κάνεις με τη συμπεριφορά σου και τα μηνύματα που περνάς είναι σαφή και, μάλιστα, συνειδητά και επιθυμητά. Είναι ανθρώπινο και θεμιτό: όλοι οι άνθρωποι επιθυμούν να μεταδώσουν στα παιδιά τους ό,τι θεωρούν πιο πολύτιμο και αυθεντικό. Είναι η κληρονομιά τους. Μάλιστα, οι αξίες και οι πεποιθήσεις μας είναι, νομίζω, στη συνείδηση του καθενός μας ασύγκριτα πολυτιμότερη κληρονομιά για τα παιδιά μας από τα υλικά αγαθά. Κληρονομιά ζωής, ο αληθινός θησαυρός μας. «Διότι όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί είναι και η καρδιά σας» είπε ο Χριστός (κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, 6, 21).

κτάται με τις μεθόδους της. «Πίστη», στην ορολογία της Αγίας Γραφής και των αγίων Πατέρων (των αγίων διδασκάλων του χριστιανισμού), δε σημαίνει αποδοχή της ιδέας ότι υπάρχει Θεός (σημασία που έλαβε ο όρος στην εποχή μας), αλλά εμπιστοσύνη στο Θεό (για τον οποίο *γνωρίζουμε* με βεβαιότητα και δεν πιστεύουμε μόνον ότι υπάρχει) ότι η υπόσχεση για την ανάσταση των νεκρών και τη βασιλεία Του είναι αληθινή.

Ότι οι εντολές του Θεού δεν είναι «νόμος», που η παράβασή του επιφέρει την (ανελέητη μάλιστα και αιώνια) τιμωρία του αδύναμου παραβάτη από τον παντοδύναμο νομοθέτη, αλλά «αποκάλυψη στον κόσμο του τρόπου ζωής του Θεού» (της αγάπης) και οδηγίες προς τον άνθρωπο για μίμηση αυτού του τρόπου – η μίμηση αυτή θα θεραπεύσει τον άνθρωπο από τη μεγάλη ασθένεια, το θάνατο, φέρνοντάς τον σε ενότητα με το Θεό (παράδεισος), αντί του χωρισμού από Αυτόν, που προκαλεί την απερίγραπτη οδύνη, την οποία ονομάζουμε κόλαση. «Πρέπει να ξέρουμε», γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, «ότι ο Θεός δεν κολάζει κανένα, αλλά ο καθένας κάνει τον εαυτό του κατάλληλο για μετοχή στο Θεό [δηλ. ένωση με το Θεό]. Η μετοχή στο Θεό είναι απόλαυση και η αμεθεξία στο Θεό κόλαση».

***

Όλα αυτά βέβαια έχουν κάποια αξία μόνο αν είναι αληθινά. Αν ο Θεός είναι κάτι υποκειμενικό και αναπόδεικτο, όλα τα παραπάνω δεν είναι παρά λόγια.

Όμως η ίδια η χριστιανική ζωή είναι η απόδειξη για όλ' αυτά. Ζώντας αυτή τη ζωή, χιλιάδες άνθρωποι έχουν γίνει άγιοι, ακόμη και στην εποχή μας. Δε θέλεις να ψάξεις για τους γνωστούς σύγχρονους αγίους, π.χ. Παΐσιο, Πορφύριο, Λουκά τον Ιατρό, Ιάκωβο της Εύβοιας, Ευμένιο από τα Ρούστικα, Μάρθα από το Αρκάδι κτλ; Πήγαινε στον παπά της ενορίας σου (δηλαδή της εκκλησίας που λειτουργεί κάθε Κυριακή κοντά στο σπίτι σου) ή σ' ένα μοναχό ή μοναχή σε κάποιο μοναστήρι κοντά στον τόπο σου και ζήτησέ του / ζήτησέ της να σου μιλήσει για σύγχρονους αγίους, να σου πει εμπειρίες από σύγχρονους αγίους ή και να σου υποδείξει αγίους που έζησαν ή ζουν στον ίδιο τόπο με σένα.

Πρόσεξε, **υπάρχει περίπτωση να βρεθείς μπροστά σ' έναν ολόκληρο κόσμο που ούτε φαντάζόσουν ότι υπάρχει.** Αλλά μετά, θα έχεις κι εσύ υποχρεώσεις, γιατί δε θα έχεις πλέον πλήρη άγνοια – υποχρεώσεις απέναντι στον εαυτό σου και τους δικούς σου, εννοώ, όχι «απέναντι στο Θεό», γιατί το Θεό δε μπορούμε ούτε να Τον ωφελήσουμε ούτε να Τον βλάψουμε. Υποχρεώσεις για τον τρόπο ζωής σου, για τον τρόπο ζωής μας.

Θέλω να είμαι ορθόδοξος χριστιανός, γιατί βλέπω τον κόσμο και είναι χάλια, βλέπω τον εαυτό μου και είναι χάλια, βλέπω το διπλανό μου και είναι χάλια, βλέπω τους έφηβους μαθητές και είναι χάλια, και όλοι εμείς / εσείς / αυτοί είμαστε «απελευθερωμένοι από τη θρησκεία του παππού μας» και ζούμε κυνηγώντας τις νέες «προσωπικές αξίες» που έφερε η προπαγάνδα της εποχής μας: το χρήμα, το σεξ, την «επιτυχία», την καριέρα, το «να κάνουμε ό,τι θέλουμε»… Όμως αυτά δεν έχουν κάνει τον κόσμο παράδεισο, αλλά τον έχουν παραδώσει στα χέρια των Πολυεθνικών, κάνοντας τους ανθρώπους σκλάβους τους. Μυρμηγκιές σκλάβων, καλωδιωμένων στους υπολογιστές και τα smartphones, που ψάχνουν παρηγοριά στο Facebook και τα σαββατιάτικα μπαρ ή στην ινδουιστική γιόγκα και τα γυμναστήρια…

Ξέρω όμως ότι **κανείς ινδουιστής γκουρού και κανείς «γκουρού της τεχνολογίας» δε θα δώσει τη λύση** (μάλλον θα μας περιπλέξει ακόμη περισσότερο), **για τον απλό λόγο ότι δε μας οδηγεί στο Χριστό.** Και **ότι ο Χριστός είναι η λύση** – η νίκη κατά του θανάτου και κάθε δυστυχίας – το ξέρω πια, μετά από τόσους αιώνες χριστιανισμού στον τόπο μου, όπως το ξέρουν όλοι οι άγιοί μου και το ξέρανε και οι ταπεινές γιαγιάδες μας. Όπως το ξέρουν και σήμερα πολλοί άνθρωποι, ακόμη και καθηγητές πανεπιστημίου, που είναι πιστοί και ταπεινοί ορθόδοξοι χριστιανοί. Να διευκρινίσουμε ότι χρειάζεται ταπείνωση για να εντάσσει κάποιος τον εαυτό του στην Εκκλησία, την κατεξοχήν κοινωνία της ταπείνωσης, όπου στέκεσαι δίπλα στον εχθρό σου, κοινωνείς το ίδιο σώμα Χριστού και από το ίδιο Ποτήρι με τον εχθρό σου και προσεύχεσαι μαζί με τον εχθρό σου, και όπου εξομολογείσαι, δίνοντας τη μεγάλη μάχη κατά του εγωισμού και υπέρ της ταπείνωσης, που είναι το θεμέλιο ολόκληρης της πνευματικής προόδου.

Εδώ τελειώνουμε. Τα γράψαμε όλα αυτά, γιατί «μεθύσαμε» απόψε από τον πόνο και την απελπισία που βλέπουμε στα δελτία ειδήσεων, στις ταινίες, στα σήριαλ, αλλά και στη ρηχότητα των «πρωινάδικων» και των δήθεν λύσεων μαζικής κατανάλωση που προτείνονται γύρω μας. Μεθύσαμε κι από το κρασί της Ανάστασης του Θεού μας, που προσφέρεται δωρεάν κάθε Κυριακή στις εκκλησιές μας, που έχουν ηλικία αιώνων και ένωσαν και ενώνουν το λαό μας εδώ και αιώνες. Αλλά το κρασί αυτό δεν το πίνουμε ο καθένας μόνος του – προσφέρεται μέσα στην εκκλησία, όπου συναντιόμαστε όλοι μαζί, για να μάθουμε να συγχωρούμε, να συνυπάρχουμε και ν' αγαπάμε. Προσφέρεται μέσα από την εξομολόγηση και τη θεία μετάληψη, που είναι η αρχή της θεραπείας της ψυχής μας από κάθε εξάρτηση, κάθε πάθος και κάθε πόνο, και κάθε αμαρτία, για να ντυθεί στα λευκά, σα νεογέννητο.